

Королюк С. - ст. гр. ОТ-315

Технічний коледж Тернопільського національного технічного університету імені Івана Пулюя

ОЛЕСЬ ГОНЧАР — ВЕЛИКИЙ УКРАЇНЕЦЬ

Науковий керівник: спеціаліст вищої категорії,
викладач-методист Літвінюк О. В.

Koroliuk S.

Technical College Ternopil Ivan Pul'uj National Technical University

OLES HONCHAR - GREAT UKRAINIAN

Supervisor: higher category specialist, teacher-methodist
Litvinyk Olga

Ключові слова: «Прапорonosці», «роман-набат», «Собор»
Keywords: "Flag bearers", "novel-nabats", "Cathedral"

Зі студентської лави добровольцем на фронт - кілометри доріг, два поранення та невидимий ангел-охоронець поруч. «Іду в атаку. Навколо мене хлопці, немов снопи, падають. А мене кулі не беруть. Думаю, хтось молиться за мене – бабуся або сестра», - так згадує війну Олесь Гончар. Не раз зазирнувши у вічі смерті, повертається живим з війни. Після буремних років на фронті, народжується перший роман «Прапорonosці». Олесеві лише 28 років, а його уже порівнюють із світовими класиками антивоєнної літератури Хемінгуєм та Ремарком. За трилогію «Прапорonosці» отримує одразу дві державні премії радянського союзу. Згодом, переїхавши в Київ, отримав від радянської системи «максимум можливого» - став академіком АН України, Героєм Соціалістичної праці, лауреатом 2-х Сталінських премій, керував довгі роки Спілкою письменників України. Його твори «Тронка» та «Людина і зброя» читають навіть китайською мовою.

Олесю Гончару 50, і він у zenіті слави. Світ побачив його новий роман «Собор». Книга, яка перекладається багатьма мовами світу, двічі висувається на Нобелівську премію, подекують, що самим Папою Римським, проте на рідній землі накладають заборону на «роман-набат» «Собор». Ніхто від такого ославленого і орденonosного Гончара просто не очікував образу секретаря обкому, який був прототипам тодішніх чиновників, які нищили пам'ять українців, їх історію та надбання. Як зазначав Григір Тютюнник у листі до Гончара: «...О як засичить ота наша ретроградна гнидь, упізнавши сама себе; яке невдоволення Вам висловлять...», - і правда, ці слова Григора були пророчими. Незабаром, в день народження, Олесь Гончара отримав лист, в якому йдеться: «Чи не краще вам, Олесь Терентійович, в цій ситуації пустити собі пулю в лоб?». Проте за вікном 1968 рік - за книги не розстрілюють, їх лише забороняють. З кінця 80-х Олесь Гончар стає активним учасником народного руху України.

Олесь Гончар - це людина, яка змогла стати вільною. Вільним від радянського режиму та пропонованих ним нагород та премій, який не побоявся розповісти українцям, чого вони варті та що в них відбирають. Олесь Гончар є прикладом для кожного сина своєї Батьківщини.